

Arrest

nr. 61 558 van 16 mei 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 4 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 januari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. HALSBERGHE en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 1 november 2001 komt verzoeker, van Armeense nationaliteit en geboren op 7 januari 1988, samen met zijn zus, België binnen als minderjarige vreemdeling, begeleid door zijn ouders.

Op 5 november 2001 verklaart de moeder van verzoeker zich vluchteling.

Op 5 november 2001 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken betreffende de vluchtelingenverklaring van verzoekers moeder de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 10 december 2001 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreffende de vluchtelingenverklaring van verzoekers moeder de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Op 27 december 2001 stellen de ouders van verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad van State. De Raad van State verwerpt dit beroep bij arrest nr. 150 731 van 26 oktober 2005.

Op 4 juli 2002 dienen de ouders van verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 14 oktober 2004 dienen de ouders van verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 13 april 2007 wordt aan verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 16 april 2007 dienen verzoeker en zijn gezin een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Op 20 april 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet van 14 oktober 2004 in hoofde van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard.

Op 10 mei 2007 wordt verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank te Brugge tot achttien maanden gevangenisstraf wegens poging tot afpersing met vertoon of gebruik van wapens en een geldboete.

Op 12 juli 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 22 augustus 2007 stelt verzoeker tegen dit bevel beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad verwerpt dit beroep bij beschikking nr. 2848 (c) van 22 oktober 2007.

Op 1 augustus 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Op 26 september 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 23 oktober 2007 stelt verzoeker tegen dit bevel beroep in bij de Raad. De Raad verwerpt dit beroep bij arrest nr. 5655 van 11 januari 2008.

Op 8 februari 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 11 februari 2008 stelt verzoeker, in eenzelfde verzoekschrift als zijn gezin, tegen dit bevel beroep in bij de Raad. De Raad verwerpt dit beroep bij arrest nr. 13 687 van 4 juli 2008.

Op 13 februari 2008 stelt verzoeker cassatieberoep in tegen dit het arrest van de Raad van 11 januari 2008 bij de Raad van State. De Raad van State acht dit beroep bij arrest nr. 2307 van 11 maart 2008 niet toelaatbaar.

Op 18 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 16 december 2008 stelt verzoeker tegen dit bevel beroep in bij de Raad. De Raad verwerpt dit beroep bij arrest nr. 23 952 van 27 februari 2009.

Op 30 maart 2009 zou verzoeker door de correctionele rechtbank te Brugge zijn veroordeeld tot een gevangenisstraf van één maand wegens verboden wapenbezit (zie infra).

Op 25 april 2009 dienen verzoeker, alsook zijn ouders, een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 4 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de ouders van verzoeker worden gemachtigd tot onbeperkt verblijf op grond van artikel 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet.

Op 4 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van verzoeker ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.04.2009 werd ingediend door;

T., H. (...) (R.R.: (...)) nationaliteit: Armenië (Rep.) geboren te (...) op (...) adres: (...) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene zou in aanmerking kunnen komen voor criterium 2.8A van de vernietigde instructie. Hoewel betrokkene door middel van zijn asielaanvraag reeds een geloofwaardige poging heeft ondernomen om een wettig verblijf in België te bekomen voor 18 maart 2008 en hoewel hij schoolattesten toevoegt en een werkbefoete zou hebben om zijn integratie te bewijzen kan betrokkene absoluut niet het voorwerp uitmaken van een verblijfsregularisatie op basis van punt 2.8A. De instructie van 19.07.2009 is niet van toepassing op personen die een actueel gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Om te oordelen of betrokkene een actueel gevaar vormt, dient de staatssecretaris zich te baseren op het criminogeen verleden van betrokkene. Het actuele gevaar dient beoordeeld te worden in preventief opzicht, zeker in het geval van recidieve (RVV arrest 47775 van 03.10.2010).

Betrokkene werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden en een geldboete van 100 euro voor 'afpersing, bij nacht, met wapens of erop gelijkende voorwerpen/ de schuldige doet geloven dat hij gewapend is (poging)' op 10.05.2007 door de Correctionele Rechtbank van Brugge. Op 30.03.2009 werd betrokkene veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 maand en een geldboete van 100 euro voor 'wapen(s): het dragen zonder wettige reden (herhaling)' door de Correctionele Rechtbank van Brugge.

Dat betrokkene niet eenmalig, doch meerdere keren werd veroordeeld en dat de laatste veroordeling bovendien dateert van 30.03.2009 duidt redelijkerwijs op een aanhoudende criminele ingesteldheid die derhalve een actueel gevaar voor de samenleving inhoudt.

De verwijzing naar de algemene situatie in Armenië vormt geen grond voor regularisatie aangezien betrokkene geen persoonlijke bewijzen voorlegt dat zijn leven in gevaar zou zijn.”

Op 1 januari 2011 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Dit bevel is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en de Staatslozen op datum van 10.12.2001”.

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep

2.1. Verwerende partij werpt in een exceptie op dat verzoeker geen belang heeft bij het ingestelde beroep tot nietigverklaring van het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten omdat een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel niets afdoet aan de blijvend illegale verblijfstoestand van verzoeker. Bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad werpt verwerende partij tevens op dat na eventuele nietigverklaring van het *in casu* bestreden bevel, aan verzoeker een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis dient te worden gebracht, zodat het *in casu* om een herhaald bevel gaat, daar verzoeker reeds meerdere malen het voorwerp heeft uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en deze bevelen thans definitief en uitvoerbaar zijn.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip ‘belang’ kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de tweede bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit de feiten uiteenzetting blijkt dat verzoeker reeds verscheidene bevelen werden gegeven om het grondgebied te verlaten. De uitvoerbaarheid van voormelde bevelen staat los van de thans tweede bestreden beslissing. Verzoeker kan bijgevolg nog steeds worden gerepatrieerd, mocht het thans bestreden bevel worden vernietigd. De gevorderde vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren, zodat het beroep niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

Het beroep tot nietigverklaring ingesteld tegen de tweede bestreden beslissing dient te worden verworpen bij gebrek aan het rechtens vereiste actueel belang.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel voert verzoeker het volgende aan.

“Eerste middel

Schending van artikel 9bis en artikel 62 Vr.W. 15,12,1980 juncto schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als de algemene beginselen van behoorlijk bestuur evenals machtsoverschrijding in hoofde van verweerster

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, RvV 5 juni 2009, nr 28.348).

1. Zoals hierna blijkt is verweerster niet uitgegaan van een correcte interpretatie van het gegeven als zou verzoeker op heden 'een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid uitmaken', minstens heeft zij de feitelijke gegevens die ten grondslag liggen van de bestreden beslissingen niet correct beoordeeld en is zij aldus tot een kennelijk onredelijk weigeringsbesluit gekomen.

Volgens verweerster zou verzoeker thans een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid uitmaken omdat verzoeker op 30.03.2009 door de Correctionele Rechtbank te Brugge werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 maand en een geldboete van 100 EUR en dit in staat van wettelijke herhaling, gelet op de tenlastelegging van verboden wapendracht.

Verweerster lijdt hier uit af dat deze laatste veroordeling voor haar het bewijs zou leveren van een 'aanhoudende criminele ingesteldheid', quod non en dat verzoeker thans een actueel gevaar voor de samenleving zou inhouden.

Gelet op de aard van de tenlastelegging en de uitgesproken veroordeling door de Correctionele Rechtbank te Brugge op 30.03.2009, kan rekening houdende met de zeer geringe straf die lastens verzoeker werd uitgesproken, op basis van deze feitelijke gegevens thans niet worden weerhouden dat verzoeker thans een actueel gevaar voor de samenleving zou inhouden, wat verweerster ten onrechte doet.

2. Verzoeker verblijft onafgebroken in het Rijk sedert 2001, hij heeft een verzoekschrift ingediend tot regularisatie aan de bevoegde overheden op grond van art. 9bis wet 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (regularisatieverzoek wegens humanitaire redenen) op 25.04.2009.

Door verzoeker uit te sluiten van een verblijfsmachtiging, nu hij reeds 10 jaar in het Rijk verblijft en zowel zijn vader als zijn moeder op heden op volwaardige wijze in onze maatschappij worden opgenomen tengevolge van hun geregulariseerde verblijfssituatie (stuk 3 en 4) dient thans te worden aangenomen dat het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel in hoofde van verweerster op manifeste wijze worden geschonden door verzoeker van dit voordeel uit te sluiten, nu op geen enkele wijze blijkt dat hij niet samen met zijn ouders een duurzame en rechtmatige band met het Rijk zal opbouwen."

3.2. In de nota repliceert verwerende partij betreffende de vermeende schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat de formele motiveringsplicht betreft, dat zij bij lezing van de toelichting van het middel vaststelt dat verzoeker inhoudelijke kritiek levert en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de eerste bestreden beslissing. Verzoeker ontbeert aldus het vereiste belang bij de betrokken kritiek. Verwerende partij laat tevens gelden dat het tegelijk aanvoeren van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is en dat het aanvoeren van de materiële motiveringsplicht impliceert dat verzoeker van een eventuele schending van de formele motiveringsverplichting geen gevolgen heeft ondervonden. Verwerende partij repliceert aldus slechts in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Verwerende partij geeft de motivering van de eerste bestreden beslissing weer en stelt dat de beschouwingen van verzoeker hieraan geen afbreuk kunnen doen. Verwerende partij wijst erop dat in de eerste bestreden beslissing niet naar slechts één veroordeling wordt verwezen, doch tevens naar andere strafbare feiten door verzoeker gepleegd en dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op afdoende wijze toelichten om welke reden aan verzoeker geen regularisatie kan worden toegestaan. Verwerende partij merkt op dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsverplichting niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt volgens verwerende partij afdoende dat rekening werd gehouden met verzoekers asielprocedure en zijn verblijf in België, dat, gelet op zijn strafrechtelijk verleden waarbij verzoeker recidiverend misdrijven heeft gepleegd, beslist werd dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde. Verwerende partij merkt op dat verzoeker zich beperkt tot de stelling dat dit 'niet kan worden weerhouden', maar dat hij op geen enkele wijze uiteenzet om welke redenen de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kennelijk onredelijk zou zijn. Verwerende partij is van oordeel dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid geheel terecht en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, heeft geoordeeld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard. Volgens verwerende partij heeft de

gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid daarbij gehandeld na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Verzoekers losse beweringen en ongestaafde stellingen kunnen geen afbreuk doen aan de eerste bestreden beslissing. Verwerende partij stelt dat het eerste middel van verzoeker niet kan worden aangenomen.

3.3. De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.62, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

Het deugdelijke karakter van de motieven moet worden beoordeeld door de toetsing ervan aan de gegevens van het dossier.

3.4. Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidscontrole op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

3.5. Verzoeker zou op 25 april 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hebben ingediend. Dit artikel luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

De toepassing van artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De eerste bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is.

3.6. Verzoeker voert aan dat verwerende partij niet is uitgegaan van een correcte interpretatie van het gegeven als zou verzoeker op heden *"een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid uitmaken"* en minstens de feitelijke gegevens die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing niet correct heeft beoordeeld, zodat zij op een kennelijk onredelijke wijze tot de eerste bestreden beslissing is gekomen. Verzoeker uit kritiek op de motivering van de eerste bestreden beslissing waar wordt gesteld dat zijn veroordeling door de correctionele rechtbank te Brugge op 30 maart 2009 het bewijs zou leveren van zijn *"aanhoudende criminele ingesteldheid"* en waar aldus wordt besloten dat hij een actueel gevaar vormt voor de samenleving. Verzoeker is van oordeel dat gezien het

geheel van de feitelijke gegevens, zoals de aard van de tenlastelegging, de veroordeling door de correctionele rechtbank te Brugge van 30 maart 2009 en de zeer geringe straf die lastens hem werd uitgesproken, niet kan worden weerhouden als zou hij een actueel gevaar vormen voor de samenleving.

3.7. Uit de eerste bestreden beslissing, zoals verzoeker deze bij zijn verzoekschrift voegt, blijkt dat betreffende verzoekers criminogeen verleden vooreerst wordt verwezen naar diens veroordeling door de correctionele rechtbank te Brugge op 10 mei 2007 tot een gevangenisstraf van achttien maanden en een geldboete van honderd euro voor poging tot afpersing, bij nacht, met wapens of erop gelijkende voorwerpen of het doen geloven dat hij gewapend is en vervolgens naar de veroordeling op 30 maart 2009 door de correctionele rechtbank te Brugge tot een gevangenisstraf van één maand en een geldboete van honderd euro wegens de recidive van het dragen van wapens zonder wettige reden. De verwerende partij leidt hieruit af dat verzoeker een gevaar betekent voor de openbare orde en de nationale veiligheid omdat de veroordelingen duiden op een aanhoudende criminele ingesteldheid en een actueel gevaar voor de samenleving.

3.8. De Raad erkent dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt om te oordelen of het gevaar, dat de aanvrager voor de openbare orde vormt, rechtvaardigt dat hij wordt uitgesloten van de door hem gevraagde regularisatie. Evenwel moet de Raad in de gelegenheid worden gesteld na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen. *In casu* wordt de onvolledigheid van het administratief dossier vastgesteld. Naast de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die verzoeker zou hebben ingediend op 25 april 2009 en de eerste bestreden beslissing van 4 januari 2011 ontbreekt ook elk stuk met betrekking tot de tweede veroordeling van verzoeker door de correctionele rechtbank te Brugge van 30 maart 2009. Gelet op het feit dat de motivering van de eerste bestreden beslissing betreffende het actuele gevaar van verzoeker voor de openbare orde en de nationale veiligheid, steunt op onder meer deze veroordeling waarin zou zijn gewezen op de staat van herhaling, kan bezwaarlijk worden ontkend dat de gerechtelijke uitspraak in casu onmiskenbaar een cruciaal element uitmaakt bij de beoordeling van de gegrondheid van het middel afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht. Daar de administratie de voormelde informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, wordt een wettigheidscontrole op de bestreden beslissing verhinderd (RvS 9 oktober 1997, nr. 68 784; RvS 17 februari 1998, nr. 71 867; RvS 16 december 1998, nr. 77 657; RvS 1 oktober 2001, nr. 99 323). Een vernietiging van de eerste bestreden beslissing dringt zich derhalve op.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2.

Het beroep, ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 januari 2011, wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien mei tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS